

Dievča z jazera

PRÍBEH NA POKRAČOVANIE

Mana je celkom obyčajné dievča s kopou problémov. Má 13 rokov a chodí do 8. triedy. Má dlhé a lesklé blond vlasy, ktoré si dosť často prefarbuje. Postavu má primeranú.

Ak ju niekto našťve, býva dosť drzá. Niet divu, že ani medzi učiteľmi, ani medzi žiakmi nie je veľmi obľúbená.

Od školy býva Mana dosť ďaleko a každé ráno dochádza autobusom. Rodičia sú na ňu dosť prísni, ak Mana donesie domov nejakú dvojku už sú nespokojní a hovoria, že prečo nemôže mať jednotky. Mana mala psa, ktorého mala nadovšetko rada. Volal sa Čičo.

Náš príbeh sa však začína v jedno sobotné ráno, keď šla Mana venčiť psa. Prechádzala práve popri stánku na zmrzlinu, keď uprostred chodníka zbadala jazero. Aj pes sa mu uhol, no ostatní ľudia cezeň prešli, akoby ho tam ani nebolo.

Mana sa ani nenámahala niečo doma hovoriť, pretože jej bolo jasné, že by jej nikto neveril.

Na druhý deň sa rozpršalo a Mana na dobrodružstvo ani nepomyslela. Čičo však vehementne vyjadroval svoj záujem o dobrodružstvo vrčaním a štekaním. Keď Mana dojedla, spomenula si, že v pondelok píše písomku z matiky, a tak sa až do večera učila.

V pondelok, keď Mana zastala pred školou a spomenula si, že matika je hneď prvá hodina, prebehol jej mráz po chrbte. A na hodine učiteľka povedala, že majú na písomku celú hodinu a majú si do rohu napísať mená. Mana chytila pero do ruky až 5 minút po začiatku hodiny.

Písomka dopadla dobre a tak sa Mana vracala domov šťastná. Ani si nevšimla, že sa spoza rohu vynorila chudá postava a vydala po jej stopách.

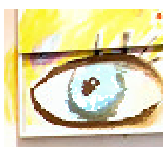
Keď Mana prišla znova k jazeru, uvedomila si, že už by aj mohla vojsť doň. Poobzerala sa, či ju nikto nesleduje, ale nevšimla si chudú postavu, čo sa vynorila spoza stĺpa. Vošla do vody a ani si poriadne neuvedomila, už bola na druhej strane. Piesočnaté pole sa rozprestieralo na malom kúsku, potom sa náhle zmenilo na trávnu. Mana prišla až k jednej jedinej drevenej chalúpku. Otvorila dvere a vošla dnu.

Spráchnivená podlaha bola rozvrzganá a rozhpmpáľaná, až sa Mana divila, že vôbec drží pohromade. Sotva si to však pre seba dopovedala, už sa rútila niekam do neznáma.

Marek Lach, 7. B

Dín a Dán

Keby sme boli Dín a Dán,
Vymysleli by sme tento plán.
Išli by sme do sveta
Tak ako tri kozliatka.

Išli by sme vlakom,
a to presne v takom,
ako Všadebrada,
Všadekapusta a Všadeslama,
až kým by nás nehľadala naša mama.

Ďalej by sme nastúpili na loď s vlajkou
ako Zajkuľa a smelý Zajko.
Aby to nemalo chybu,
natrafíme na veľrybu.

No a potom z Afriky
priamo do Ameriky.
S Budkáčikom a Dupkáčikom
Vrátíme sa späť vláčikom.

Potom v škole cez prestávky
Prečítame Osmijankove rozprávky.

Saška Šestáková, 2. A

Celkom malá mačička

Bola jedna mačička,
celkom malá, maličká.

Pila mliečko z hrnčička,
volali ju Slzička

Jej srstička flakatá
bola občas strapatá.

Miška Tureková, 2. A

Nakreslil Jurko Kyselica, 1. B

Jeden drak mal svoj vlak

Kde bolo, tam bolo, jeden drak si z ohňa spravil vlak. Každý deň sa na ňom vozil. Keď ho ľudia uvideli, radšej utekali kade ľahšie. Všetci sa ho báli.

Raz sa však objavil jeden mládenec až z Ameriky. Nehovoril síce po slovensky, ale zato bol veľmi odvážny. Raz ho napadlo, že by zašiel aj za drakom, ale najprv sa musí naučiť hovoriť po slovensky. Prihlásil sa teda na učenie slovenčiny.

Keď už vedel slovenský jazyk aspoň trochu, vybral sa za drakom na ďalekú cestu. Zašiel k jeho jaskyni a zaklopal tam na obrovské dvere. Drak sa rozhodol, že toho, kto stojí pred dverami, riadne nastraší.

To sa mu však vôbec nepodarilo, lebo po slovensky hovoriaci mládenec z Ameriky bol až priveľmi odvážny. Nakoniec sa skamarátili.

Ondřík Vavřík, 2. A

Drak a vlak

Bol raz jeden vlak,
kúpil si ho drak.

Drak sa na ňom vozil smel,
svetom-tade kade chcel.

Raz po rýchlej jazde
nabúral a bolo po srande.

Drak nechodí po ulici,
lebo leží v nemocnici.

Ninko Topoli, 2. A

Slimacia rozprávka

Žili raz štyri slimáky, ktoré sa volali takto: Ťulko, Renát, Malér a Lino.

Vybrali sa do lesa. Po piatich minútach sa opýtal Ťulko Maléra: „Kedy už budeme v lese?“ Zrazu slimáky začuli veľký hluk. Bol to vlak. Chudáci, čo mali robiť? Keď už bol vlak veľmi blízko, napadlo Lina, že sa schovajú pod koľaje. A tak aj urobili. Vlak prešiel a slimáky vyliezli spod koľají.

Nastal večer a konečne boli v lese. Teraz ich čakal dlhý návrat domov. Počkali do rána. Chceli prejsť cez cestu, ale po nej išlo toľko áut, že museli čakať jednu hodinu. Od únavy zaspali.

V tráve ich našiel jeden človek, ktorý ich dal do kletky. Zobudili sa v úplne inom meste...

Tomáš Gaško, 2. A

